

Ήμερολογιακό Ζήτημα ή Αίρεσις του Οικουμενισμού;*

Ή Οικουμενισμός «προσβάλλει βασικά θέματα Πίστεως και είναι όντως παναίρεση. Τό Φανάρι δυστυχώς είναι ό πρώτος διδάξας»· κή έν Φαναρίω έγκλειστη και ήρωϊκή Μεγάλη Έκκλησία τής Κωνσταντινουπόλεως, βρίσκεται τώρα, έδώ και ένα αιώνα, σε νέα αίχμαλωσία μετά από εκείνην τής Τουρκοκρατίας, στην αίχμαλωσία του Οικουμενισμού».

(Πρωτοπρεσβύτερος π. Θεόδωρος Ζήσις, Καθηγητής Α.Π.Θ.)¹

Ή Επίσκεψις - Προσκύνημα του Πάπα Ιωάννου Παύλου Β΄ στην Άθήνα (4-5.5.2001), με τήν συγκατάθεσι και τήν ενεργό συμμετοχή τής Καινοτόμου Έκκλησίας του Νέου Ήμερολογίου, άφησε «όλάνοιχτη τήν πόρτα στον ίό τής Αίρέσεως, του Συγκρητισμού και του Οικουμενισμού». Ή «πόρτα» όμως είχε ήδη άνοιξει από τό 1924...

Ε. Οικουμενισμός - Άντιοικουμενισμός: «σωτηριολογικές συνέπειες»

ΣΥΝΕΧΙΖΟΜΕ, χάριτι Θεού, τήν κριτική άναφορά μας επί των τριών άρθρων του γέροντος Θεοκλήτου Διονυσιάτου (γ. Θ.Δ.), στην προσπάθειά μας να τεκμηριώσωμε άπολύτως τήν θέσι μας, ότι τό Ήμερολογιακό Ζήτημα είναι συνδεδεμένο άρρήκτως με τήν Οικουμενική Κίνηση.

Δέν είναι δυνατόν, έξ έπόψεως έκκλησιαστικής, τό Ήμερολογιακό Ζήτημα να έξετάζεται άπομονωμένο και καθ΄ έαυτό· θά πρέπει ή Μεταρρύθμισις του 1924 να συν-θεωρηται και συν-εξετάζεται πάντοτε με τήν Οικουμενική Κίνηση, ως τέκνο προς μητέρα.

Υφίσταται τιαυτή άμεσος σχέσις, αίτιώδης σχέσις, μεταξύ Οικουμενισμού και Ήμερολογίου, ώστε έντεύθεν του 1924 κατ΄ ούσίαν δέν ύφίστανται «Νεοημερολογίται» και «Παλαιοημερολογίται», άλλα Οικουμενισται και Άντι-οικουμενισται· και ως έκ τούτου, δέν ύπάρχει «άπάνθρωπο σχίσμα», όπως διατείνεται ό γ. Θ.Δ. (Άρθρον Β΄), άλλα Όρθόδοξος Ένστασης κατά τής άπάνθρώπου και μισανθρώπου αίρέσεως του συγκρητιστικού Οικουμενισμού.

* * *

Η ΑΛΗΘΕΙΑ αυτή, δηλαδή τής ύπάρξεως Οικουμενισμού-Άντιοικουμενισμού και τής διαμάχης Αίρέσεως-Άληθείας, είναι τοιαύτης ύψιστης σημασίας, ώστε έχει άναμφισβήτητα σωτηριολογικές έπιπτώσεις και έπομένως είναι τεραστία ή εύθύνη εκείνων, οι όποιοι τήν παραθεωρούν ή συγκαλύπτουν ή διαστρεβλώνουν.

Ό γ. Θ.Δ., με λύπη γράφομε, λόγω τής άφιλαδελφίας του και έξ αίτίας του πυκνοτάτου νέφους των ναρκισσιστικών άυτο-αναφορών στα κείμενά του, άδυνατεί να κατονήση τόν Οικουμενισμό, ως πράγματι μία «Νόσον προς Θάνατον»², θεωρεί δέ τούτον ως δήθεν «κοινωνικού χαρακτήρος σχέσεις και συναντήσεις» (!), ως «και κάποιες άβρότητες και φιλοφροσύνες με έτεροδόξους» (!) (Άρθρον Α΄).

Άντιθέτως όμως, ό π. Θεόδωρος Ζήσις (π.Θ.Ζ.) διαγιγνώσκει όρθότατα και διακηρύσσει πατερικώτατα, ότι

μέσω του «ίου τής αίρέσεως, του Συγκρητισμού και του Οικουμενισμού» «ΕΧΕΙ ΟΝΤΩΣ ΜΟΛΥΝΘΗ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ· τό έκκλησιαστικό κλίμα έχει αλλάξει· μεταλλαγμένα πνευματικά

πρoϊόντα κυκλοφορούν, ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΥ. Αύτα αποτελούν τo άληθινό οικoλογικό πρόβλημα, με τo όποιο θά έπρεπε νά ασχολούνται οι εκκλησιαστικοί ηγέτες. Άντί όμως νά ληφθούν κατεπίγοντα μέτρα έναντίον αυτής τής ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΜΟΛΥΝΣΕΩΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΣΩΤΗΡΙΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ, ΕΝΙΣΧΥΕΤΑΙ Η ΜΟΛΥΝΣΗ ΚΑΙ ΕΝΘΑΡΡΥΝΕΤΑΙ Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ, με τo ψευτοεπιχείρημα τής μαρτυρίας τής Όρθοδόξου Πίστewς και τής αγάπης πρoς τoύς έτεροδόξους»³.

Είναι τοσοῦτον προφανής ή αντίθεσις τών απόψεων αὐτῶν τοῦ γ. Θ.Δ. καὶ τοῦ π. Θ.Ζ., ὥστε δὲν θὰ ἐδιστάζαμε νὰ ἀναφωνήσωμε μαζί με τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Θεολόγο, ὁ ὁποῖος διαπίστωνε κάτι ἀνάλογο στὴν ἐποχὴ του:

«Ὡ! τίς Ἱερεμίας ὀδυρεῖται τὴν ἡμετέραν σύγχυσιν καὶ σκοτόμαιναν, ὁ μόνος εἰδὼς ἐξισοῦν θρήνους πάθει!»⁴.

♦ Περαιτέρω, παραφράζοντες ὀλίγον τὸν Ἅγιο Γρηγόριο, διαπιστώνομε, ὅτι ὁ γ. Θ.Δ. νοθεύει δυστυχῶς τὸν αὐθεντικὸ λόγον τής Πατερικῆς καὶ Μοναχικῆς Παραδόσεως, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀείποτε **«ἀπλοῦς καὶ εὐγενής»:**

«τὸ δὲ ἀπλοῦν τε καὶ εὐγενὲς τοῦ λόγου, εὐσέβεια ἐνομιζέτο»⁵.

Οἱ Μοναχοί, ἰδιαίτερως οἱ Ἑσχασταί, ὀφείλουσαν νὰ ἀρθρώνουν τὸν λόγον τοῦς, ἰστάμενοι **«εἰσὼ τῶν ἡμετέρων ὄρων»⁶.**

Ὁ γ. Θ.Δ., ὅπως ἀποδεικνύεται, ἐν τῇ πορείᾳ δὲ τοῦ λόγου θὰ γίνῃ τοῦτο περισσότερον σαφές, **«τὸν ἐπιθάτην λογισμὸν ἀπορρίψας καὶ τὴν καλῶς ἀγγουσαν εὐλάβειαν ἀποπτύσας»⁶,** δὲν ἀκολουθεῖ δυστυχῶς αὐτοῦς τοῦς Πατροπαραδότους Ὅρους, δὲν διακρίνει μεταξὺ **«ἀλλοτρίου»** καὶ **«ἡμετέρου λόγου»**, τόσο στὰ θέματα τής φιλαδελφίας, ὅσο καὶ στὰ θέματα τής Πίστewς.

ΣΤ. Συνέδριο 1923 - Οἰκουμενισμὸς - Ἡμερολόγιο

ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ σχέσι Οἰκουμενισμοῦ καὶ Ἡμερολογίου μαρτυρεῖ ἐπίσης, μετὰ τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, τὸ λεγόμενον Πανορθόδοξο Συνέδριον τοῦ 1923, τὸ ὁποῖο συνήλθε στὴν Κωνσταντινούπολι (10.5-8.6.1923) καὶ τὸ ὁποῖο εἶχε **οἰκουμενιστικὴ προοπτικὴ**, βάσει δὲ αὐτῆς ἀσχολήθηκε μετὰ τὴν διαρρῦθμισιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου καὶ τελικὰ ἀπεφάσισε αὐτὴν.

Τὴν 3.2.1923, ὁ Μελέτιος Μεταξάκης, ὡς πατριάρχης, προσκαλεῖ Ἀντιπροσώπους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στὴν Κωνσταντινούπολι, πρὸς συγκρότησιν Πανορθόδοξου Συνεδρίου, τὸ ὁποῖο θὰ ἀπεφάσισζε καὶ γιὰ τὴν ἡμερολογιακὴ μεταρρῦθμισιν **«πρὸς ἐξυπηρέτησιν»**, ὅπως ἔγραφε, καὶ **«τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος»⁷.**

Πράγματι, τὸ Συνέδριον συνεκλήθη καὶ ἐργάσθηκε γιὰ τὸ τελικὸ βῆμα πρὸς τὴν Ἡμερολογιακὴν Καινοτομίαν, ἐφ' ὅσον μάλιστα μέσῳ αὐτῆς δῆθεν θὰ ἐπετυγχάνετο ἡ **«προσεγγίσις τῶν δύο χριστιανικῶν κόσμων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἐν τῷ ἐορτασμῷ τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἐορτῶν»⁸.**

Ὁ πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου αὐτοῦ, ὁ πατριάρχης Μελέτιος, εἶχε δηλώσει ὅτι τοῦς συνέδρους θὰ ἀπασχολήσουν

«καὶ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἔνωσιν ὄλων τῶν Ἐκκλησιῶν»⁹ καὶ ἐπίστευε ὅτι **«ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἐκ νέου ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν τού- λάχιστον ἐν τῷ σημεῖῳ τούτῳ»¹⁰.**

Ἐπίσης, οἱ συνέδριοι διευκρίνισαν, ὅτι ἀσχολήθησαν μετὰ τὸ θέμα τοῦ Ἡμερολογίου, **«ὡς μέλη τῆς παγχριστιανικῆς ἀδελφότητος»¹¹.**

Ἄλλωστε, εἶναι ἐνδεικτικώτατον τῆς οἰκουμενιστικῆς προοπτικῆς τοῦ αὐτοκληθέντος Πανορθόδοξου Συνεδρίου ἡ παρουσία κατὰ τὴν Ε΄ Συνεδρία αὐτοῦ (Τετάρτη, 28.5.1923) τοῦ ἀγγλικανοῦ ἐπισκόπου τέως Ὁξφόρδης Γκόρ (Gore) καὶ τοῦ συνοδοῦ αὐτοῦ ἱερέως Μπάξτον.

Τότε, διημείφθη διαφωτιστικὸς διάλογος γιὰ τὴν ἔνωσιν Ὁρθοδοξίας καὶ Ἀγγλικανισμοῦ, γιὰ **«τὴν πληρῆ ἔνωσιν»** καὶ **«περὶ τῶν ὄρων τῆς ἐνώσεως»**, ὡμολογήθη δὲ, ὅτι **«τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα»** ἀποτελεῖ **«τὸ δεῦτερον βῆμα»** **«πρὸς τὴν ἔνωσιν»**,

«ὥστε νὰ συνεορτάζωμεν τὰς μεγάλας χριστιανικὰς ἐορτὰς τῆς Γεννήσεως, τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Πεντηκοστῆς» καὶ ὅτι «θὰ ἦτο καλὸν νὰ ἐπιτευχθῆ μία διαρρυθμισὶς ἡμερολογιακῆ τοιαύτη, ἡ ὁποία νὰ συντελέσῃ ὥστε ὅλοι οἱ χριστιανοὶ νὰ ἐορτάζωμεν ταυτοχρόνως τὸ ἅγιον Πάσχα» (Gore)¹².

* * *

ΕΙΝΑΙ λοιπὸν ἀναμφισβήτητο, ὅτι τόσο ἡ πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, ὅσο καὶ τὸ Πανορθόδοξο Συνέδριον τοῦ 1923 εἶχαν πλήρη ἐπίγνωσι, ὅτι τὸ Ἡμερολόγιο ἀποτελεῖ ἓνα κατάλληλο καὶ ἀναγκαῖο *ἐργαλεῖο* γιὰ τὴν προώθησι τοῦ οἰκουμενιστικοῦ ὁράματος, δηλαδὴ γιὰ τὴν πραγμάτωσι τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, βασιζομένου στὴν «*Κοινωνία Ἀγάπης Μόνον*»¹³.

Ἡ «*παραδοχὴ ἐνιαίου ἡμερολογίου*» (Ἐγκύκλιος 1920), «*πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος*» (Συνέδριον 1923), ἐντεταγμένη στὴν ἐπιδιωκόμενη «*προσέγγισιν*», «*κοινωνίαν*», «*συνάφειαν*», «*φιλίαν*» καὶ «*συνεργασίαν*» «*τοῦ Ὁλοῦ Χριστιανικοῦ Σώματος*»¹⁴, ὅπως προέβλεπε εἰδικὰ τὸ «*Σχέδιον*»¹⁵ τοῦ 1920, προσδίδει ἀναντίρρητα ἐκκλησιολογικὸ χαρακτῆρα στὴν Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμισι τοῦ 1924.

Ζ. Κοινωνοὶ τῶν Αἰρετικῶν καὶ Ἀλλότριοι τῶν Πατέρων

ΑΠΟΤΕΛΕΙ αἰτίαν βαθεῖας ὀδύνης τὸ γεγονὸς, ὅτι ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, μὲ τὴν σύμπραξι τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἔχει διαμορφώσει μία πρωτοφανῆ καὶ πλήρως ἀνατρεπτικὴ «*Ἀρχήν*»¹⁶, ἡ ὁποία «*ἀπετέλεσε μίαν ἀπὸ τὰς βασικὰς προϋποθέσεις τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*»¹⁶.

Βάσει τῆς «*Ἀρχῆς*» αὐτῆς, ἡ συγκρητιστικὴ «*κοινωνία*» καὶ «*συνεργασία*» Ὁρθοδοξίας καὶ Αἰρέσεως, «*λογιζομένων [πλέον] ἀλλήλας ὡς συγγενεῖς καὶ οἰκειάς ἐν Χριστῷ*», «*οὐκ ἀποκλείεται ὑπὸ τῶν ὑφισταμένων μεταξύ αὐτῶν διαφορῶν*» (Ἐγκύκλιος 1920), μάλιστα δὲ αὐτὴ «*ἢ συνεργασία μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν θὰ προητοίμαζε τὴν ὁδὸν*» «*τῆς πλήρους δογματικῆς συμφωνίας*»¹⁶.

Μετὰ τὴν Ἡμερολογιακὴν Καινοτομίαν τοῦ 1924 καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἄλλων δέκα «*σημείων*»¹⁷ τοῦ «*Σχεδίου*»¹⁷, ἔχει πραγματοποιηθῆ τὸ συγκρητιστικὸ ὄραμα τῆς «*συνοδοιορίας τῶν ὀρθοδόξων μὲ τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον*»¹⁸ καὶ τῆς Κοινῆς Διακονίας τοῦ κόσμου, «*ἀνεξαρτήτως τῶν βασικῶν θεολογικῶν διαφορῶν*»¹⁹ τῶν συνδοιοπορούντων καὶ συν-διακονούντων Χριστιανῶν.

Εἶναι πλέον, μετὰ ἀπὸ ὀγδόντα ἔτη, τόσο σαφεῖς ὄχι μόνον οἱ προθέσεις καὶ οἱ διακηρύξεις τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ παγιωθείσες πρακτικὲς τῆς συγκρητιστικῆς «*συνοδοιορίας*» τους μὲ ὅλο τὸ φάσμα τῶν ἑτεροδόξων, ὥστε ἡ κατηγορία, τὴν ὁποία ἀπευθύνουν ἐναντίον τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ὡς δηθὲν «*ἡμερολογιο-λατρῶν*» (!), ἢ «*ἡμερο-λατρῶν*» (!) καὶ ἐν τέλει «*εἰδωλολατρῶν*»²⁰ (!), «*οὐ μόνον ἀνοίας*», ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, «*ἀλλὰ καὶ τῆς ἐσχάτης μανίας ἐστίν*»²¹!...

Ἄλλωστε, εἶναι ὄντως τραγικὴ, ἀλλὰ καὶ πλήρως ἐπιβεβαιωτικὴ τῆς θέσεώς μας γιὰ τὸν ἐκκλησιολογικὸν χαρακτῆρα τῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924, ἡ ἐξῆς συλλογικὴ διαπίστωσις:

«ΑΝΑΜΦΙΒΟΛΩΣ, Η ΠΕΡΙ ΣΥΝΕΟΡΤΑΣΜΟΥ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΕΤΕΡΟΔΟΞΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΑΣΙΣ ΗΡΧΙΣΕΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΔΙΑΡΡΕΥΣΑΝΤΑ 20ὸν ΑΙΩΝΑ, ΟΠΟΤΕ ΣΥΝΕΒΗ ΚΑΙ ΕΚΑΛΛΙΕΡΓΗΘΗ Η ΑΛΛΑΓΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ, ἀφ' ὅτου δηλαδὴ οἱ Ὁρθόδοξοι ΗΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΠΑΡΑΙΤΟΥΝΤΑΙ τῆς ἀγιογραφικῆς καὶ ἀγιοπατερικῆς κατωχυρωμένης ἐκκλησιολογικῆς ἀρχῆς, ὅτι μόνῃ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὴν Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἱεροῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως»²².

Πράγματι, ἡ «*συνοδοιορία*» τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν μὲ τοὺς Αἰρετικούς προεξένησε εἰς αὐτοὺς τοιαύτην καὶ τοσαύτην ὁμολογιακὴν διάβρωσιν καὶ φθοράν, ὥστε δὲν συναισθάνονται δυστυχῶς, ὅτι

«**ὕπάρχει [ἤδη] ἐμφανὲς ρήγμα, διακοπή τῆς Παραδόσεως**», «**ἔχουν ἀποκοπή ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων, τῶν ἐν οὐρανοῖς ζώντων**», «**καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις γίνονται ἀγιομάχοι**», δηλαδὴ τηροῦν «**ἀγιομάχο στάση**»²³.

* * *

ΚΑΙ οἱ μὲν ὀρθόδοξοι **Οἰκουμενισταὶ** προτιμοῦν τὸ «**ρήγμα**», τὴν «**διακοπή**», τὴν «**ἀποκοπή**» καὶ τὴν «**ἀγιομαχία**»,... «**πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος**»⁷ (!) «**τοῦ Ὁλοῦ τῆς Ἐκκλησίας Σώματος**»¹⁴!..

Οἱ δὲ Ὀρθόδοξοι **Ἀντι-οικουμενισταὶ** τοῦ Πατρίου **Ἡμερολογίου**, ἀκολουθοῦντες εὐλαβῶς «**τὸν εὐκλεῆ καὶ σεμνὸν τῆς Παραδόσεως ἡμῶν Κανόνα**» (Ἅγιος Κλήμης Ρώμης)²⁴, δηλαδὴ **τὴν συμφωνίαν τῶν Πατέρων καὶ τῆς Ἐκκλησίας** (consensus Patrum et Ecclesiae), ἐπίστευαν ἀνεκάθειν, ὅτι **προσέγγις** (πῶσω μᾶλλον θεσμικὴ συνεργασία-κοινωνία-συνεορτασμός!...) μὲ τοὺς Αἰρετικούς σημαίνει **χωρισμὸ** ἀπὸ τοὺς Ἁγίους καὶ ἀντιθέτως: **χωρισμὸς** ἀπὸ τοὺς Αἰρετικούς σημαίνει **προσέγγις** καὶ ἔνωσι μὲ τὸν Θεό, τὴν Ἀλήθεια, τοὺς Πατέρας.

Ἀποφαίνεται ἐν προκειμένῳ ὁ **Μέγας Ἀθανάσιος**:

«**Δεῖ ἡμᾶς κατὰ σκοπὸν τῶν Ἁγίων καὶ τῶν Πατέρων πολιτεύεσθαι, καὶ τούτους μιμεῖσθαι· εἶδέναι δέ, ὅτι ΤΟΥΤΩΝ ΑΦΙΣΤΑΜΕΝΟΙ, ΑΛΛΟΤΡΙΟΙ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΟΥΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΓΕΝΟΜΕΘΑ**»²⁵.

Καὶ συμπληρώνει ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός:

«**Πέπεισμαι γὰρ ἀκριβῶς, ὅτι ὅσον ἀποδιῶσταμαι τούτου καὶ τῶν τοιούτων [τοῦ πατριάρχου καὶ τῶν λοιπῶν ἐνωτικῶν-παποφίλων], ΕΓΓΙΖΩ ΤΩ ΘΕΩ ΚΑΙ ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΠΙΣΤΟΙΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΑΣΙ· ΚΑΙ ΩΣΠΕΡ ΤΟΥΤΩΝ ΧΩΡΙΖΟΜΑΙ, ΟΥΤΩΣ ΕΝΟΥΜΑΙ Τῇ ΑΛΗΘΕΙΑ, ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΑΣΙ ΚΑΙ ΘΕΟΛΟΓΟΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**»²⁶.

* * *

ΑΝ ΚΑΙ ἔχη ἤδη τεκμηριωθῆ ἐπαρκέστατα ὁ ἐκκλησιολογικὸς χαρακτήρας τῆς ἀντι-πατερικῆς **Μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924**, ἐφ' ὅσον τὸ **Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα** εἶναι γνήσιο καὶ πρωτότοκο τέκνο τῆς **Οἰκουμενικῆς Κινήσεως**, θεωροῦμε ἀναγκαῖο, πρὸς διάλυσιν πάσης σχετικῆς ἀμφιβολίας, νὰ ἀποδείξωμε καὶ τὴν ἀμεση σχέση τοῦ καινοτόμου ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν **Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου** τόσο μὲ τὴν πατριαρχικὴν **Ἐγκύκλιο τοῦ 1920**, ὅσο καὶ γενικώτερα μὲ τὸν **Οἰκουμενισμό**.

(Συνεχίζεται)

(*) Περιοδ. «**Ἅγιος Κυπριανός**», ἀριθ. 319/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2004, σελ. 22-25.

1. **Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση**, «**Ἀνησυχητικὲς Ἐξελίξεις. Νέα ἀνοίγματα στὸ Βατικανὸ καὶ στοὺς Προτεστάντες. Φανάρι καὶ Ἀθήνα ἀντίπαλοι καὶ συνοδοιπόροι**», περιοδ. «**Θεοδρομία**», Ἀπριλίου-Ιουνίου 2003, σελ. 284 καὶ 288. Τὸ ἐκτενὲς τοῦτο ἄρθρο ἔχει ἀναδημοσιευθῆ στὴν ἐφημερ. «**Ὀρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1527-1531/21.11.2003-19.12.2003.
2. **Ἀνδρέου Θεοδώρου**, Ἡ Ὀρθοδοξία χθὲς καὶ σήμερον, σελ. 21, ἐκδόσεις «**Ὀρθοδόξου Τύπου**», Ἀθῆναι 1973.
3. **Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 275, 277-278.
4. **Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου**, PG τ. 35, στλ. 1096Α.
5. PG τ. 35, στλ. 1093D-1096Α.
6. **Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου**, PG τ. 36, στλ. 17Α.
7. **Διονυσίου Μ. Μπατιστάτου (ἐπιμ.)**, Πρακτικὰ καὶ Ἀποφάσεις τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθοδόξου Συνεδρίου (10 Μαΐου - 8 Ἰουνίου 1923), σελ. 6, ἐκδόσις 6', Ἀθῆναι 1982.
8. Αὐτόθι, σελ. 57.
9. Αὐτόθι, σελ. 84.
10. Αὐτόθι, σελ. 14.
11. Αὐτόθι, σελ. 72.

12. Αυτόθι, σελ. 86-88.
13. **Ίωάννου Καρμίρη**, Δ.Σ.Μ., τόμος Β΄, σελ. 956 [1054], Graz-Austria 1968.
14. **Β.Θ. Σταυρίδου-Ε.Α. Βαρέλλα**, Ίστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, σελ. 332-336, *Ἐγκύκλιος τοῦ 1920*, ἐκδόσεις «Π.Ι.Π.Μ.», Θεσσαλονίκη 1996.
15. **Β.Θ. Σταυρίδου-Ε.Α. Βαρέλλα**, αὐτόθι, σελ. 54 καὶ 55.
16. **Β.Θ. Σταυρίδου-Ε.Α. Βαρέλλα**, αὐτόθι, σελ. 57. Ἀπὸ τὴν «Ἐκθεσιν» τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ «Π.Σ.Ε.» Δρος **Βίσσερ Τούφτ** στὸ Συνέδριο τῆς Ρόδου (1959).
17. Αυτόθι, σελ. 54 καὶ 55. Ἡ **Ἐγκύκλιος τοῦ 1920** ἔδιδε ἓνα «*σχέδιον* πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀρχῶν», τὶς ὁποῖες προέτεινε, «*ἕξ ἑνδεκα σημείων ἀποτελούμενον*».
18. **Μ.Π. Γ. Τσέτση**, «Ἡ Ὁρθόδοξη Παρουσία στὴ Β΄ Πανευρωπαϊκὴ Οἰκουμενικὴ Σύναξη τοῦ GRAZ», περιοδ. «*Ενημέρωσις*», ΙΓ-1997/1, σελ. 2.
19. «Υπόμνημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀντίληψιν καὶ τοὺς ὀραματισμοὺς αὐτοῦ περὶ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», (Φανάρι, 30.11.1995), περιοδ. «*Ενημέρωσις*», ΙΑ-1995/12, σελ. 24.
20. **Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Κολλᾶ** (Ἱεροκήρυκος-Καθηγητοῦ Ἱεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος), «*Τὸ Ἡμερολογιακὸ Σχίσμα*», Ἱστοσελίδα Ἱεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος.
21. **Ἰ. Χρυσοστόμου**, ΡΓ τ. 48, στλ. 850.
22. «Υπόμνημα περὶ Οἰκουμενισμοῦ», § Ε΄, σελ. 36, ἐκδοσις Β΄, περιοδ. «*Παρακαταθήκη*», Θεσσαλονίκη 1999. Τὸ «Υπόμνημα» ὑπογράφεται ἀπὸ 17 Κληρικοὺς καὶ Λαϊκοὺς καὶ ὑπεβλήθη τὴν **23.9.1998** στὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.
23. **Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 284, 285 καὶ 286.
24. **Ἀγίου Κλήμεντος Ρώμης**, ΒΕΠΕΣ τ. 1, σελ. 15, στχ. 32-33.
25. **Μ. Ἀθανασίου**, ΡΓ τ. 25, στλ. 528Β.
26. **Ἀγίου Μάρκου Εὐγενικοῦ**, ΡΓ τ. 160, στλ. 536D.